

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr 4

26de januar 1896.

22de aarg.

Et julebrev til bedstemama.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

A. 1. leste.

Den tredje artikel.

VI. Retfærdiggjørelsen.

UBG-klassen: Rom. 5, 1: Retfærdiggjorte ved troen har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Rom. 3, 24: De bliver retfærdiggjorte uforskyldt af hans naade ved den forløsning, som er i Kristus Jesus.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Rom. 3, 28 (Sp. 386) og Salm. 32, 1. 2 (Sp. 387).

Wink.

„Som har helliggjort mig i den sande tro.“ (Abraham, Bbh. 10; toberen, Bbh. 71).

— Luther siger: Uden denne artikel om retfærdiggjørelsen kan kirken ikke eksistere en time.“ — Og et andet sted siger han: „Tales læren om retfærdiggjørelsen, saa er dermed hele den kristne lære gaaet tabt.“ Derimod, hvor denne sol skinner, og lyser i hjertet, der er den rette forstand i alle ting, saa at man kan fastholde alle kristne lærdomme.

— Ordet „retfærdiggjøre“ er taget fra den verdslige ret. Det betyder ikke at gjøre retfærdig i hjertet, eller at indgibe retfærdighed i hjertet, men at anse for retfærdige, at tilregne synderen ikke hans egen, men en andens, nemlig Jesu Kristi retfærdighed.

— Retfærdiggjørelsen foregaar ikke i, men uden om mennesket, ikke i menneskets, men i Guds hjerte. Den er ikke at ligne med en læges gjerning, naar han virkelig befrier en syg fra hans sygdom og gengiver ham sundheden; men retfærdiggjørelsen er at ligne med en dommers handling, naar han erklærer en forbryster for retfærdig og ikke alene lader ham slippe for straffen, men ogsaa trods hans forbyrdelse tilfuger ham alle en uberygtet borgers rettigheder.

— En bedrøvet og ansegtet kvinde kom til sin skriftefader og klagede sin nød og angst for ham. Da han vilde trøste hende, sagde hun: „Ja, dersom jeg var saa from og hellig som J, saa kunde jeg ogsaa give mig tilfreds.“ Skriftefaderen sagde: „Er dette da dit alvor, at du vil være tilfreds, dersom du havde min hellighed og fromhed?“ — „Ja, da kunde jeg vel være tilfreds.“ Derpaa sagde skriftefaderen: „Velan, siden du er vel tilfreds med en fremmed hellighed, saa vil jeg vise dig en mand, som er tusende gange helligere end jeg, og han hedder Jesus Kristus; han vil give dig sin hellighed, dersom du har lyst til det. Min hellighed vilde kun lidet hjælpe dig; thi jeg maa ligesom du hver dag bede: Forlad os vor skyld! og jeg kunde ligesaa lidet tjene dig dermed, som de kloge jomfruer kunde tjene de daarlige med sin olje. Men Jesus Kristus, al fromheds og helligheds kilde, han kan hjælpe dig, ja han er selv Herren din retfærdighed (Jer. 23, 6).“ Med denne trøst blev kvinden vel tilmode og gav sig tilfreds.

— En indianer i Nordamerika og en hvid mand, som kun var kristen af navn, overbar engang med hinanden den kristelige gudstjeneste og blev ved en og samme prædiken vagt til bekyndring for sin salighed. Det varede ikke ret længe, før den indianeren fik naade herovenfra til at tro syndernes forladelse og tillegne sig Kristi retfærdighed og forløsning, saa at fred og glæde kom til at bo i hans hjerte. Den hvide mand derimod kunde længe ikke faa fat paa naaden i Kristus; stor angst og bedrøvelse nedtrykkede hans sind, og han var nær ved at synke i fortvivlelse; men endelig blev det ogsaa givet ham at finde trøst i evangeliet om Guds kjærlighed til synderne. Noget tid efter traf han atter sin ven, indianeren, og under samtalen om den naade, som var bleven dem begge tildel, sagde han: „Hvoraf kommer det, at jeg saa længe maatte gaa med et nedslaget og bedrøvet sind, mens du saa snart fandt trøst?“ „Det skal jeg sige dig, min bror,“ svarte indianeren. „Der kommer en rig fyrste, som vil forære dig en ny kjole; men du betragter din egen kjole og tænker: Nu, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige om det, — min kjole er jo ganske god; jeg tror den kan vare længe endnu. Derpaa tilbyder fyrsten mig den nye kjole; jeg ser paa min gamle vams og siger: Den duer ikke mere, kaster den straks bort og tager den nye kjole. Se, bror, saaledes forsøgte du først, om ikke din egen retfærdighed kunde gjøre tjeneste en tid endnu, og du vilde nødig lade den fare og anse den for intet; jeg stakkars indianer derimod havde ingen retfærdighed; derpaa var jeg fuld af glæde, da Kristi retfærdighed blev mig skjænket og tilregnet.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

4. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

VI. Justification.

ABC Class: Rom. 5, 1: Being justified by faith, we have peace with God through our Lord Jesus Christ.

Catechism Class: Same as above, and Rom. 3, 24: Being justified freely by his grace through the redemption that is in Christ Jesus.

Explanation Class: Same as above, Rom. 3, 28 (Qu. 386), and Ps. 32, 1. 2 (Qu. 387).

SUGGESTIONS.

"Who has sanctified me in the true faith."

(Abraham, B. H. 10; the Publican, B. H. 71).

— Justification is the very hinge and pillar of Christianity; and an error about justification is dangerous like a crack in the foundation.

— The sinner and Christ do just what Jonathan and David did. Jonathan put his robes on David, David gave Jonathan his garments; so Christ takes our sins, we take Christ's righteousness, and it is by a glorious substitution and interchange of places that sinners go free and are justified by his grace.

— Some harbors have bars of sand which lie across the entrance and prohibit the access of ships at low water. There is a bar, not of sand, but of adamant rock, the bar of divine justice, which lies between a sinner and heaven. Christ's righteousness is the high water, that carries a believing sinner over the bar, and transmits him safe to the land of eternal rest. Our own righteousness is the low water, which will fail us in our greatest need, and will ever leave us short of the heavenly Canaan.

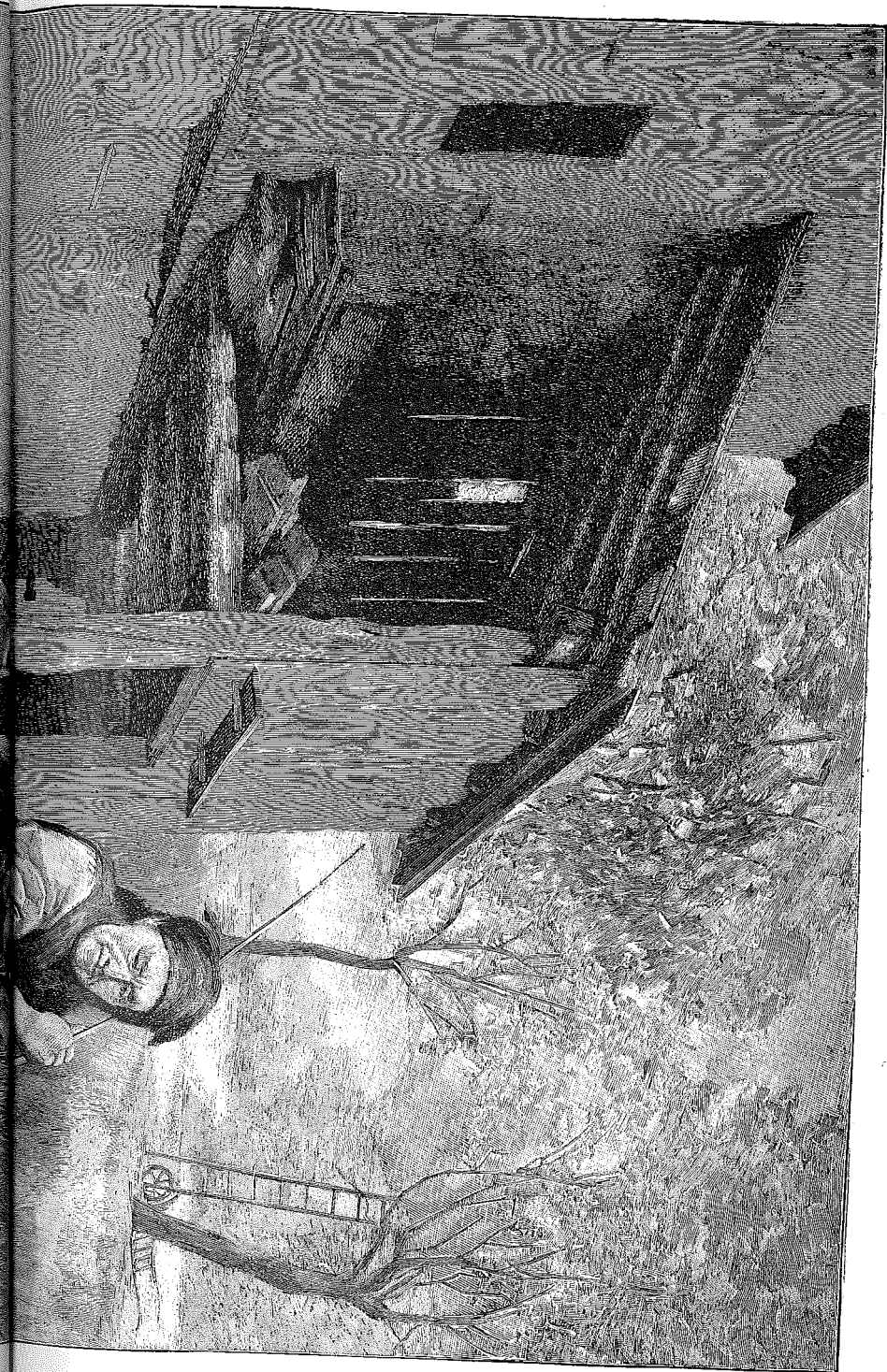
— Before you stands a "bath," as it is called, — a large vessel full of acid fluid. At one end, immersed in the fluid, hangs a sheet of silver; while above, and passing from side to side, is extended a thread of metal, ready to be connected with a powerful battery, which is concealed in a room below. A vessel of common metal, being produced, was hung on the wire, and plunged into the bath; in which the fluid was so clear that you could see to the bottom. The wire on which it was suspended was then connected with the electric battery; and what happened? A very remarkable result. By means of the mighty agent that was thus brought into action, the particles of silver were taken from the sheet of it, and passing invisibly through the translucent fluid, were transferred to the vessel that had been immersed in the bath. No sound accom-

panied the mysterious process, no violent action, no sign of motion; the eye saw nothing but the dull metal assuming a brilliant appearance; and in time, through what looked more like magic than common art, this base metal shone in a casting of the purest silver. Such a change, but far greater and more thorough, is wrought for the sinner through the unseen and almighty influence of the Holy Spirit, when faith establishes a connection between the Savior and the sinner. Righteousness is withdrawn from the former and transferred to the latter. In the words of the Apostles, the believer puts on Christ, to stand before God covered with his merits, and justified by his righteousness.

— A prisoner inspector here in America had suggested to the governor that he should pardon some of those prisoners, who had shown the best behaviour. Among these was a man by the name of Reuben Johnson. The governor agreed to this, and the prisoners were called in. The superintendent stepped forward with the pardon of Reuben Johnson in his hand. There was a stillness of death in the hall. Many turned pale as sheets. The excitement was intense. It seemed as if every heart would cease to beat. The superintendent entered upon an explanation of how it had all been brought about, but the inspector interrupted him with the words: "Tell us at once, whom the pardon is intended for. Do you not see that the poor creatures are trembling from expectation. Make your speech afterwards!" Then the superintendent said: "Reuben Johnson, here is your pardon!" He held the pardon aloft, but no one approached. "Are all the prisoners here?" he asked turning to the turn-key. The answer was, "Yes." The inspector called out once more: "Look here, Reuben, here is your pardon, issued by the governor himself. You are a free man." No one arose. They all knew Reuben, for he had sat in the prison during nineteen years. Many were observing him, expecting every moment that he would stand up. But Reuben sat and looked around as if he was trying to find out who the lucky one could be. That he was the one seemed to be beyond his comprehension. Only when the chaplain of the prison had called his attention to the fact that the pardon was intended for him, and no one else, did he summon up sufficient courage to step forward and receive the letter of pardon.—This is a good illustration of the manner, in which all men act with regard to the word of God. When forgiveness and mercy are spoken of, we usually think of someone else — St. Paul, St. Peter, or some prominent christian, whom we know, but not of ourselves. When the word comes with its chastisement, we are also very willing to apply that to others. The one is just as wrong as the other. You are the one.

Gia, jeg skal løve dig om!

Den lille franskmand.

(Fortættelse.)

Dresten havde hjertelig ondt af den smukke elstelige gut, som var bleven stilt fra sin mor og maatte leve i et fremmed land. Han blev derfor siddende og snakke længe med ham og forstod snart, at Ludvig havde faaet en overmaade god opdragelse, og at hans mor var en baade høfstaende og dannet dame.

„Har du lært at læse?“ spurgte presten blandt andet.

„Ja“, var svaret, „jeg kan læse fransk, men ikke tytt.“

Presten hentede en let fransk bog ned fra sin boghylde, fandt frem en liden fortælling og bad gutten at læse den. Og Ludvig læste baade flydende og udtryksfuldt.

„Hvem har lært dig at læse saa pent og godt, min gut?“ spurgte presten forundret.

„Mama“, svarte Ludvig, „jeg har aldrig haft nogen anden lærer end hende.“

Presten havde ogsaa lyst til at vide, hvorledes det var med hans kristendomskundskab, og eksaminerede ham baade i det ene og andet, og gutten besvarede spørgsmaalene baade rigtig og med tydelig ærbødighed for det hellige. Glad udbroød presten: „Jeg kan forstaa, at du har en from mor, Ludvig!“

„O, ja, hun er saa god, saa god“, svarte Ludvig med taarer i øinene, „og er saa usigelig glad i mig. Og hun er saa from! Hver morgen og aften har hun pleiet at bede med mig; især har vi bedet om, at vi igjen maa komme sammen med papa, og alle tre kunne vende tilbage til vort fædreland. — Na, den snilde mama var saa ofte bedrøbet over, at vi ikke kunde saa bo i vort kjære fædreland, og at vi paa grund af krigen aldrig fik se papa. Det var ikke mange, som vidste, hvor bedrøbet hun ofte kunde være. Naar der kom nogen ind til os, var hun altid glad og fornøjet og klagede aldrig; men naar vi var alene kunde hun være saa bedrøbet og med taarer i øinene sidde og se op mod himmelen.“

„So“, sagde presten, „Gud har nok ogsaa hørt hendes fromme bønner, kan du være sikker paa.“

„Det er jeg ogsaa sikker paa“, fortsatte Ludvig. Da jeg bad i skolen, hørte Gud

straks min bøn og sendte Lorents til min hjælp. Men nu har jeg paa tredje dagen bedet om, at jeg maa faa komme tilbage til mama igjen; — jeg forstaaer det ikke, det er ligesom han denne gang ikke vil høre mig. Jeg begriber ikke, hvorfor jeg saalænge maa bede forgjæves. Hvis jeg var i Guds sted, vilde jeg straks høre, hvad menneffene bad mig om, og give alle, hvad de ønskede.“

„Da vilde du nok komme til at holde megen ulykke, min kjære gut“, sagde presten. „Gud den almægtige alene ved, hvad der er til vort bedste; men i sin visdom kan han ikke straks opfylde vore bønner eller faa hjælpen netop paa den maade, som vi ønske. Menneftenes ønske er ofte saa uforstandige, og det kan ogsaa hende, at saa meget, der synes os ønskeligt, slet ikke vilde være til vort bedste. Imidlertid er en from bøn aldrig forgjæves. Gud hjælper ofte senere og paa en anden maade, end vi ønske, men altid saaledes som vi trænger. For øieblikket har Gud sørget godt for dig og bragt dig til snilde pleieforældre; han vil nok ogsaa bringe din mor trost i hendes lidelser, og jeg tænker, at det ikke vil komme til at være saa svært længe, før hun atter kan trykke dig i sine arme.“

„O, du snilde, snilde mama!“ udbroød Ludvig og knugede begge hænder mod sit bryst. „Jeg kan ikke sige, hvor glad jeg er i dig, og hvor bedrøbet jeg er over, at jeg skal bringe dig saa megen sorg.“

Bed tanken paa moderens smerte brast gutten i graad.

„Nu, nu, min kjære gut“, sagde presten, „vær rolig. Du udretter intet ved at sørge og være bekymret. Alt, hvad du for tiden kan gjøre for din mor, er at bede for hende og være snild og slittig og from, saa hun ikke saar høre andet end godt om dig, naar I atter mødes. Jeg skal se, om jeg hver dag kan faa tid til at have skole en eller to timer med dig. Siden du læser saa godt, maa du ogsaa lære at skrive godt, og saa skal jeg søge at lære dig at læse tytt ogsaa. Jeg tænker ikke dine pleieforældre har noget imod det. Gils dem nu venlig fra mig og kom igjen imorgen til samme tid — Græd nu ikke, kjære Ludvig! Gud vil nok ordne det altsammen, skal du se, baade for dig og din mor!“

Ludvig var meget glad i den undervisning, som presten gav ham, og skoletimerne

var de morsomste timer, han havde hele dagen igjennem. Han havde stor lærelyst, kom med en mængde spørgsmaal, der fremkaldte meget lærerige samtaler med den gamle prest, og samtidig viste han den største ærbødighed og taknemmelighed mod den ædle mand.

Ludvig vilde saa gjerne saa anledning til paa en eller anden maade at give tilkjende denne sin taknemmelighed. Saaledes bad han aftenen før prestens fødselsdag sin pleiemoder, om at saa ti eller tyve cents.

„Men hvad skal du med dem?“ spurgte Johanna.

„Jeg vilde saa gjerne give presten en liden gave paa hans fødselsdag“, var svaret.

„Men du kan da ikke for ti — tyve cents saa kjøbt noget, som presten vil sætte nogen pris paa.“

„Jo jeg ved noget, som jeg kunde købe, og som han sikkert vilde blive glad i. Jeg ved, at han er saa gruelig glad i blomster. Han har rosentræer i sin have, men ikke en eneste rose er sprunget ud endnu; det er bare knopper; det samme er ogsaa tilfældet i alle de andre haver i landsbyen, jeg har seet efter, saa godt jeg har kunnet. Men i møllerens vindu staar en rosenstok med saa nydelige udsprungne roser paa. Jeg har bedt søn til mølleren om at saa en eneste af dem, men han vilde ikke lade mig saa nogen, uden jeg havde noget at betale med.“

Mor Johanna svarte smilende: „Jo, det var kanske alligevel noget, som presten vilde blive glad i. Her har du pengene.“

Ludvig skyndte sig med sine penge ned til møllen, fik fat i møllergutten og bad om at saa kjøbt rosen. Mølleren fik høre, hvad han vilde, og sagde: „Det er taabeligt af dig, Ludvig, at ville anvende dine penge til at købe roser for; om fjorten dage kan du jo saa saa mange roser, du vil, for ingenting. Du ligner folk, som ødler med sine penge for at kunne spise æbler eller grøntsager et par uger før andre. Jeg forstaar ikke, hvorfor du ikke kan vente.“

Ludvig svarte bedrøbet, at det ikke var til sig selv han vilde købe rosen, men at det var hans mening at forære den til presten for at glæde ham paa hans fødselsdag. Men da blev mølleren saa venlig og blid. „Ja, det er en anden sag“, sagde han, „det var et pent indfald, min gut. Men stik pengene i lommen; jeg vil forære dig ikke alene den ene rose, men hele rosenstokken.“

Jeg under den saa gjerne til den snilde gamle prest.“

Ingen kunde være mere lykkelig end Ludvig i dette øieblik. Triumferende vendte han hjem med rosenstokken, pyntede sig saa godt han kunde og skyndte sig saa afsted til preste-gaarden. Presten blev meget rørt. „Hvor har du faaet den nydelige blomst fra, Ludvig?“ spurgte han.

Gutten fortalte alt, og den gamle mand fik taarer i øinene ved dette rørende bevis paa kærlighed og taknemmelighed. „Gud velsigne dig, Ludvig“, sagde han; „du ligner en af de fine rosenknopper; vær altid from og god, og du skal engang komme til at kunne lignedes med disse skjønne udsprungne roser.“

En tid efter var det Ludvigs fødselsdag, og da forærede presten ham en liden fransk andagtsbog, som det var lykkedes ham at saa bestilt i en boghandel. Den var smukt indbundet, og foran i den havde presten skrevet: „Ungdom og skjønhed forgaar; men den, som gjør Guds vilje, bliver til evig tid.“

Ludvig var overordentlig glad over at saa den smukke bog, og den lille gave blev til rig velsignelse for ham; thi det var en bog, som kunde tale til hans unge hjerte, og Ludvig læste ofte med andagt i den.

6. Landlivet.

Den lille Ludvig havde snart vænnet sig til det nye liv. Han blev overmaade glad i sine elskværdige pleieforældre og trivedes godt blandt deres smaa. Den venlighed, som alle viste ham, bragte ham til at glemme, at han befandt sig i et fremmed hus. Bistnok længtes han svært efter sin mor, men han gik ikke og sørgede. Han trøstede sig med haabet om snart at saa gjense den elskede mor, og barneglæden jagede snart alle sørgmodige tanker paa dør. Han var altid saa glad, venlig og tjensvillig og kom med saa gode indfald at alle i huset maatte holde af ham; ja han var afholdt af alle i landsbyen.

I begyndelsen faldt det en del vanskelig for ham at spise den mad, han fik; den var ikke, som han var vant til. Den første morgen, han var der, gik han glad og fornøjet sammen med børnene en spadseretur rundt landsbyen og den lille sø for at se sig om. Da han efter hjemkomsten traadte ind i stuen, spurgte han, om kaffeen var færdig.

(Fortættes.)

I flyvende gallop

Edvard kunde aldrig se en hest staa paa gaden uden at skulle hen og klappe den eller nappe haar af halen dens.

Saa undertiden var han endog saa modig, at han vovede sig op paa hesteryggen, hvor han blev siddende, indtil han blev jaget ned, eller selv blev kjed af det. Hans forældre havde saa mange gange bedet ham om at lade det være; især var moderen ængstelig og bad ham om endelig at vogte sig; der var heste, som baade kunde sparke og bide, og hvis han ikke passede sig, kunde det gaa ham galt.

Men Edvard brydte sig ikke det mindste om sin mors velmente formaninger; han kunde fremdeles aldrig lade hestene staa i fred. Og tilsidst fik han erfare sandheden af det gamle ord, at den, som ikke vil høre, faar søle.

Foran naboens dør stod en dag en kjæft ung hest bundet; den var ualmindelig pen og blev beundret af alle gutterne, medens rytteren var inde et øieblik. Den var lylsbrun af farve og saa glat og blank, at det skinnede lang vei af den. Medens den stod der, stampede den modig med forbenene mod marken.

"Hvor moro det skulde være at ride paa den!" mente Edvard.

"Det er bedst, du lader det være," sagde kameraterne, "se bare, hvorledes den rister med hovedet og spidser ørene."

Edvard hørte ikke paa, hvad de sagde; han nærmede sig sagte hesten, satte foden i stigbøilen og var med et let sprang oppe i sadelen. Hesten blev ræd og slog med bagbenene og forsøgte at kaste den unge rytter af. Det var imidlertid ikke første gang, Edvard sad paa en hesteryg, og han holdt sig godt fast i sadelknappen, skjønt han slet ikke ligte sig; men snart skulde han komme til at like sig endnu daarligere; thi til hans store forstrækkelse rev hesten sig løs, gjorde først nogle voldsomme sprang og satte der-efter i gallop nedigjennem gaden.

Edvard udstødte det ene fortvilede skrig efter det andet og flygede sig fast, saa godt han kunde. En del af gutterne blev staaende og se efter ham, lamslaaede af rædsel, andre styrte efter ham, og det gjorde ogsaa he-

stens eier, som skyndsomt var kommet ud, straks han opdagede, at hans hest havde slidt sig. Hesten galloperede videre alt, hvad den kunde; folk i gaden blev staaende og se efter den, men ingen vovede at stanse den. Til sidst gjorde den et sidesprang, og Edvard faldt ned og blev liggende bevidstløs paa jorden; folk samlede sig snart om ham, halve gaden blev fuld af mennesker, man spurgte efter doktor, og heldigvis varede det ikke længe, førend en af byens læger trængte sig frem gjennem folkemassen. Han fik nojenslunde snart gutten til bevidsthed; blodet trængte ud af etaar i hovedet, men lægen troede ikke, at det var videre farligt, derimod var den ene arm bruffet; Edvard streg høit, bare man rørte ved den. Man hentede en vogn og hjørte den stakkels gut hjem, og her blev han forbundet. Stakkars, hvilke smerter han havde! Men det var ikke mere, end han havde fortjent; han maatte i grunden være glad ved at slippe derfra med livet.

Brevveksling.

Efter nyttaar begynder en ny fortsættelsesfortælling, som heter "En Afrikas søn." Vi skal meddele indholdet af fortællingens første kapitler.

1. Slavekapteinen.
2. Hesten i negerlandsbymen.
3. En handel paa Afrikas kyst.
4. Matrosen Antonio.
5. Slavestibet gaar under seil.
6. Vest ombord.
7. Slavekapteinen siger nei.
8. I den brasilianske havn.
9. Antonio har landlov.

Opl. paa billedgaaden i nr. 2.

"Sty slet selskab."

Bogstavgaade.

3 12 er Hæsaas kjær som 1 2 3 er forhadet.
2 6 7 8 er en stor flod i Europa, 8 7 9 13 5 og
11 7 12 4 2 er to floder i Afrika. 2 1 3 er en europæisk hovedstad. 1 9 13 et guttenavn, 6 10
11 5 10 et pigenavn. 9 10 11 12 13 en fist. 1 2
3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 et historisk betjendt stib.